

Mojžíšova smrt
Dt 34

1. čtení: **Nu 20,1-13** ... Hospodin však Mojžíšovi a Áronovi řekl: "Protože jste mi neuvěřili, když jste měli před syny Izraele dosvědčit mou svatost, neuvedete toto shromáždění do země, kterou jim dám." ...

kázání: **Dt 34** ...Pak mu Hospodin řekl: "Toto je země, o které jsem přísahal Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi slovy: Dám ji tvému potomstvu. Dal jsem ti ji spatřit na vlastní oči, ale nepřeješ tam." I zemřel Mojžíš, služebník Hospodinův, tam v moábské zemi podle Hospodinovy výpovědi. ...

Bratři a sestry,

jako Váš farář Vám chci sdělit něco moc důležitého. Jen pro případ, že byste to náhodou nevěděli. S lidma je to těžké. No, ale s Pánem Bohem ... je to někdy ještě těžší. Je jiný než my, má jiné plány, jsou pro něj důležité jiné věci než pro nás. Být věřící, důvěřivý Bohu, to prostě není lehké. A přece smíme věřit, že je to pro život to nejlepší. Díky Bože za Ty příběhy, za všechny ty svědky, kteří toho už tolik prožili před námi a my se máme kde učit. Díky Bože za Mojžíše.

Mám rád Mojžíše. To je ten chlapík, co vyvedl Izraelce z Egypta a vedl je 40 let pouští. Jen pro připomenutí, celé se to odehrává 40 let, od Mojžíšových 80ti do 120ti. To je, co? Jsou to příběhy starého dědouška. A já mám moc rád Mojžíše.

A tak si to pořád pamatuju, když jsem ty jeho příběhy slyšel poprvé. Byl jsem kluk. A hrozně jsem Mojžíše obdivoval a moc jsem mu fandil. A pořád si stejně silně pamatuju to svoje znechucení. Nad tím, že on do té země zaslíbené nedošel. Po tom všem, po těch 40ti letech trápení, vedení těch strašně hloupých a tvrdohlavých a nevěřících a nevděčných Izraelců. To putování pouští je vlastně jenom seznam průšvihů, které Izraelci dělali. A Mojžíš pořád s nimi. Přemlouval je, učil, bojoval za ně, sám se za ně nasazoval, vydával. A on sám do té země nedojde. Nesmí.

Jen si to představte. Představte si svoji práci nebo to, o co se celý život snažíte. A představte si, že to celé má navíc Boží rozměr. Že to tak Bůh doopravdy chce. Že to je to, co máte dělat. No a když se to povede, když už je to hotový a jde jenom o to tak Bůh řekne: Ne. Tady končíš. Dál už bez Tebe. Neuvidíš to dobré, o co ses celý život snažil, cos budoval, v čem nechals tolik sil a tolik bolesti, byť i to bylo Boží. Ty plody neposbíráš.

Vážně si úplně pamatuju ten silný pocit nespravedlnosti. Proč? Jasně, slyšeli jsme to v tom prvním biblickém čtení. Kousek před cílem té cesty Izraelci neměli co pít. A tak zase nadávali a zase nevěřili Bohu a Mojžíš už to prostě nevydržel. Měl promluvit ke skále a on do ní praštil tou svou holí. Dobře, dvakrát. No a Bůh? Tys mi Mojžíši nedůvěřoval. Neveješ do té zaslíbené země. Co? To snad ne. A Mojžíš dojde až na kraj, na začátek té země zaslíbené. Ale vejít do ní nesmí. Možná chyběl krok, možná pár metrů, cílová rovinka. Přesně si pamatuju na ty svoje pocity a nápady. Třeba kdyby vyběhnul, tak by to stihl, prostě by to dal, třeba jen pár metrů ale byl by tam. A ono ne. Vystup na hotu Nebó a tam zemři. Neveješ. Tak kdyby se začal hodně modlit, kdyby se za něj modlili všichni Izraelci, aby Pán Bůh změnil rozhodnutí. Aby tam prostě mohl. Ne. Vystup tady na tu horu, já Ti ukážu celou tu zemi ale nevstoupíš tam. Na té hoře zemři. A Mojžíš vystoupil na horu, sám, uviděl celou tu zemi zaslíbenou, krásnou..a zemřel. Má to být ještě Boží výsměch na konec? Naschvál ti ji ukážu, abys viděl, jak je krásná, o co všechno přišels. A neveješ. Doufám, že takhle ne. Ale jak teda? Proč? Proč nemohl dojít cíle své cesty, svého 40ti letého boje a snažení. Proč nemohl spatřit plody svojí práce? Proč? A proč ten příběh máme číst my? Je to dobrý příběh?

Napadají mě tři věci, které bych Vám rád sdělil. Tři věci z toho příběhu, které se smíme učit. A řeknu to rovnou dopředu. Ty první dvě jsou blbosti, až ta třetí má smysl. Tak proč řeknu i ty dvě blbosti?

1. Mojžíš v té zkoušce opravdu neobstál. Nezvládl tu důvěru. To tak holt je. A Bůh řekl: Neveješ. A hotovo. Bůh řekl a tak se tak stane. Na Boží slovo je spoleh. I když je to slovo soudu? To přece ne. Vždyť Bible je plná Božích slov soudu, která pak ale Bůh nesplní. Zvítězí Boží milosrdenství. Bůh je ten, který odpouští. Vážně, o tom jsou skoro všechny ty příběhy. Bůh řekne: Nepokažte to. Nebo to špatně dopadne. Lidé to

pokazí. A ono to špatně NE Dopadne. Protože Bůh je milosrdnější..vždycky ještě milosrdnější, než čekáme. Tak proč teď ne? Člověče, pamatuj. Když Bůh řekne: Nepokaž to, nenič to krásné, důvěřuj. A ty to pokazíš, zničíš, nedůvěřuješ, ono to fakt může špatně dopadnout. Ano, jsou chvíle, situace, kdy máš jen jednu příležitost, jen jednu možnost, jeden pokus. A pak už to nejde vrátit. Člověče, buď si vědom toho, jak vážně bere Bůh Tvoji svobodu a Tvoje rozhodnutí. Smrtelně vážně. To je ta první věc. Bůh řekne a na jeho slovo je spoleh. No, ona to asi není blbost. Akorát v Mojžíšově případě o tohle nejde.

2. Mojžíš opravdu selhal. Nedůvěřoval. Ale přece mohl prosit za Boží odpuštění. Říká se tomu v bibli činit pokání. A prosit Boha, aby do té země mohl. A třeba kdyby se za něj přimlouvali i ostatní, všichni Izraelci, celá církev, ten vyvolený Boží lid, třeba by si to Bůh rozmyslel. No, Bůh si to nerozmyslel. Mojžíš tam fakt nevešel. Takže to je taky blbost. A možná není. To je v tom příběhu totiž zvláštní. Mojžíš prosí Boha za celý ten lid. Několikrát. Aby mu Bůh odpustil. Aby to s nimi nevzdal, aby je netrestal. A ono to pokaždé vyjde. Bůh tu modlitbu vyslyší. Velikou moc má přímluva člověka. Velikou. Zachraňuje od smrti. Ale sám za sebe Mojžíš neprosil. Ani k tomu nevyzýval ostatní. Vystup na horu, prohlédni si celou tu zemi .. a zemři. Mojžíš vystoupil, prohlédl .. a zemřel. To mě vede k tomu třetímu.

3. Bůh říká: Mojžíši, Ty tam nevejdeš. - Nemusíš. Už nemusíš. Ani kvůli sobě, ani kvůli mně, ani kvůli všem těm lidem. Už nemusíš. Už nemusíš dál. Můžeš spočinout. Už to můžeš pustit. Svět ani lidé se bez Tebe nezblázní. Už to dál nemusíš nést Ty. ... I když to „dál“ znamená vidět ovoce té svojí dřiny? Jo. Každé to ovoce je stejně vždycky další dřina. A Ty, Mojžíši, už nemusíš. A Mojžíš to přijal. Staniž se. Amen.

Víte, já Mojžíšovi přisuzoval svoje touhy. Vejít do té země zaslíbené. A on ten jeho životní příběh je nám takhle podán. Že o to přece jde. To je cíl. Abychom na konci zjistili, že ne. Že ten cíl už se stal. „Nikdy však již v Izraeli nepovstal prorok jako Mojžíš, jemuž by se dal Hospodin poznat tváří v tvář.“ O to jde v tom Mojžíšově příběhu. A já věřím, že o to jde v těch našich příbězích. O to setkání se s Bohem. Tváří v tvář. Tváří v tvář Jemu, tváří v tvář všem těm lidem, pro které se snažíme, tváří v tvář jejich nepochopení, jejich nepřijetí, jejich nevděčnosti. Možná nejlepším obrazem je rodina, manžel, manželka i děti. Snažíme se, snažíme s i milovat, pomáhat, vychovávat..tváří v tvář někdy nepochopení, nevděčnosti, nepřijetí. A jak to dopadne? Uvidíme ty plody té naší snahy? Někdy ano, díky za to. Někdy ne. Protože už nemusíš. Mojžíši, už nemusíš. To setkání s Bohem, s člověkem, s láskou...to byl ten cíl.

Bratři a sestry, snažte se. Já taky. Snaž se Richarde. Zkoušej to a vytrvej. Ale při tom všem – setkávej se s Bohem, setkávej se s Bohem tváří v tvář, hledej ho...tváří v tvář člověku, tváří v tvář lásce. Tváří v tvář bolesti. A můžeš mít naději, důvěru, že až Bůh řekne: dál už ne, dál už nepůjdeš, dál už to neuvidíš...řekneš: Amen, už nemusím. Už jsem viděl.

Amen

